

Inhoud

1. Een zeldzaam voorrecht (I)	13
<i>Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.</i>	
Psalm 139:18b	
2. Een zeldzaam voorrecht (II)	19
<i>Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.</i>	
Psalm 139:18b	
3. Een zeldzaam voorrecht (III)	25
<i>Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.</i>	
Psalm 139:18b	
4. Een zeldzaam voorrecht (IV)	30
<i>Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.</i>	
Psalm 139:18b	
5. Vrijwillige gemeenschap van goederen (I)	36
<i>En hadden alle dingen gemeen.</i>	
Handelingen 2:44c	
6. Vrijwillige gemeenschap van goederen (II)	44
<i>En hadden alle dingen gemeen.</i>	
Handelingen 2:44c	

7. Vrijwillige gemeenschap van goederen (III) 50
En hadden alle dingen gemeen.
Handelingen 2:44c
8. Biddend ontslapen (I) 60
En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.
Handelingen 7:60b
9. Biddend ontslapen (II) 65
En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.
Handelingen 7:60b
10. Biddend ontslapen (III) 72
En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.
Handelingen 7:60b

1. Een zeldzaam voorrecht (I)

*Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.
Psalm 139:18b*

Dat mocht David zeggen tot de Heere, toen hij een ogenblik verwaardigd werd om tot de Heere te spreken. O, wat een zeldzaam getuigenis, dat ons diep inzicht geeft in het zielenleven van de man naar Gods hart. Hij was een gekende van eeuwigheid. Hij was begrepen in het verbond der genade. En omdat hij een plaats bij God had, daarom heeft hij ook een plaats op de aarde gekregen. Een bijzondere plaats, als kind, als koning, als profeet en als dichter. Wat heeft God Zijn genade aan hem groot gemaakt. Van zijn kindse dagen was David door de Heere geleid en onderricht. Gods Woord spreekt ook in 2 Kronieken 17:3 van de vorige wegen van David, dat wil zeggen, dat hij vanaf het begin van zijn weg nabij God geleefd heeft. En naar het getuigenis van Asaf in Psalm 73 is het goed nabij God te zijn. Dat is het beste, het voortreffelijkste, het innigste leven. Los van God betekent vreemdeling van God; en ver van God is niet anders dan ellende.

Krachtens onze diepe val in Adam zijn wij allen los van God. Door moedwillige ongehoorzaamheid

hebben wij onszelf losgescheurd van God. In de staat der rechtheid leefden wij in de gemeenschap met God, maar het heeft de mens niet goed gedacht om God in erkentenis te houden. Van Adam en Eva lezen wij, dat zij zich verborgen voor het aangezicht van de Heere God. Van Kaïn lezen wij dat hij uitging van het aangezicht des Heeren, en hij was zwervende en dolende op de aarde. Adam en Eva zijn door God weer opgezocht en de belofte van het Vrouwenzaad is hun geschonken. Zij zijn door God Zelf bekleed geworden. God heeft Zijn genade in hen verheerlijkt, vrij en soeverein, omdat God van eeuwigheid gedachten des vredes en niet des kwaads over hen had gehad.

En dat was ook zo met David. In deze psalm werd hij in de eeuwigheid geleid. Daar ligt toch de vaste grondslag van Gods Kerk. God heeft Zijn volk liefgehad met een eeuwige liefde; Hij heeft hen tot de zaligheid verkoren in Christus Jezus van vóór de grondlegging der wereld. Hun namen zijn geschreven in het boek des levens des Lams. Hij heeft Zijn Zoon voor hen gegeven om hun Borg, Middelaar, Zaligmaker en Verlosser te zijn. Doch Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave. De Zoon Gods was gewillig, gelijk Hij in de eeuwige vrederaad betuigd heeft: 'Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands.' Deze Zone Gods nam in de volheid des tijds

onze menselijke natuur aan, wat noodzakelijk was tot voldoening aan Gods recht en tot verlossing van degenen, die Hij als uit de hand des Vaders ontvangen had als Zijn erfdeel. En het behoorde niet alleen tot het Middelaarswerk van Christus om de schuld te betalen en de ongerechtigheid te verzoenen, maar ook om de Kerk terug te brengen in de gemeenschap Gods. Duidelijk lezen wij dat in 1 Petrus 3:18: ‘Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden; Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.’

En nu komt God de Heilige Geest de uitverkoren zondaar, die dood ligt in zonden en misdaden, levend te maken. Die Geest komt de levendgemaakte zondaar te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Het vonnis des doods en de vloek der wet worden in hun ziel afgekondigd. Zij worden gewaar, dat zij God beledigd hebben en voor een heilig en rechtvaardig God staan als een overtreder van al Gods geboden. Zij krijgen het te zien, dat zij door erf- en dadelijke schuld van God gescheiden zijn. Dat God van Zijn recht nooit afstand kan doen, maar omdat Hij God is, moet Hij Zichzelf handhaven. En zij zouden ook niet anders wensen. Waar de liefde Gods in het hart is uitgestort door de Heilige Geest, daar hebben zij van stonde af aan eerbied, diep ontzag, maar ook liefde voor Gods recht en deugden gekregen. Gods recht komt toch te staan

boven hun behoudenis. Zij zouden niet zalig willen worden met krenking van dat heilige recht. Maar desniettemenstaande, de weg wordt zo nauw.

Het wordt van alle zijden afgesneden; verloren, verloren, voor eeuwig verloren. Maar omdat God de Zijnen heeft liefgehad van eeuwigheid, en omdat Hij de verzoening gevonden heeft en het voldaan is in het offer van Zijn Zoon, daarom laat Hij hen niet in het verderf nederdalen. Dat volk mag gaan roepen uit de diepte van hun verloren toestand: 'Is er nog een middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?' Zij erkennen Gods recht, zij aanvaarden hun vonnis, maar zij schreeuwen ook om genade. Ja, wat is het groot, te mogen vernemen uit Gods mond door Zijn Woord, dat het nog kan. Door Wie en hoe het zal geschieden, dat is nog verborgen. Het is een nadere weldaad wanneer de Persoon van de Middelaar in al Zijn volheid ontdekt wordt. Doch nóg groter is het wanneer Christus toegepast wordt door de Heilige Geest en zij door de Middelaar hersteld worden in de gemeenschap met God. Dat Gods Geest met hun geest getuigt, dat zij kinderen Gods zijn.

O, wat een onuitsprekelijke rijkdom om teruggebracht te worden, met bewustheid voor onszelf, in de volzalige gemeenschap met God. Nooit zal iemand bekwaam zijn om dat uit te drukken. De eeuwige

dood verdiend en het eeuwige leven te ontvangen. Er zijn meer zielen die dat moeten missen, dan zielen die in deze wetenschap mogen delen. Och, de Heere is zo vrij in de bediening en in de bedeling van Zijn Goddelijke genade. En het wordt zo openbaar in ons leven, dat wij geen ding kunnen aannemen, tenzij het ons uit de hemel gegeven zij. Het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem, opdat God alleen eeuwig de eer van Zijn werk zal ontvangen. Wij veroordelen alle valse lijdelijkheid. Nee, daar gaan wij geen pleidooi voor voeren. Schaamte moet zo menigmaal onze aangezichten bedekken, dat er zo weinig vorderingen zijn op de weg des levens. Dan zou de apostel zeggen: Gij behoortet wel leeraars te zijn vanwege de tijd, die aan u besteed is; en och, wat weten wij er nog van en wat hebben wij er van? 'O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd?' Maar anderzijds, wat wordt het duidelijk in het leven van Gods kinderen, dat het alles afhangt van het licht en de leiding van de Heilige Geest. Gods volk moet maar blijven liggen waar het ligt. Maar wanneer wij er een kruimeltje van mogen kennen door zaligmakende genade, wordt het toch de hoofdzaak in ons leven: hoe komt God aan Zijn eer, en hoe vindt mijn ziel de zaligheid? Het wordt de nood der ziel: hoe kom ik nog ooit in een verzoende betrekking met de Heere? Zij kunnen niet zo voortleven. Ze worden gejaagd en geplaagd als een veldhoen op de bergen. En al hun tranen,

omzwerven, beloften, ervaringen en bevindingen kunnen hen niet verlossen.

Het wil wat zeggen: een vertoornd Rechter boven ons, een vloekende wet in ons, en een geopende afgrond voor ons. God niet te kunnen missen en Hem toch te moeten missen, en dan de afstand maar steeds groter worden en steeds meer onmogelijk om nog ooit in een verzoende betrekking met Hem te geraken. Onder dat gemis, onder die onmogelijkheid aan 's mensen zijde, zucht en worstelt dat arme volk op de wereld. Zij hebben wel eens verlichting gekregen toen zij hun nood God mochten klagen, toen zij Hem achteraan mochten schreeuwen, toen zij Gods recht lief kregen, toen zij de zoetheid van Gods Woord en Evangelie mochten proeven en smaken. Zij zijn wel eens bemoedigd geworden en ondersteund in al hun verdriet en in al hun gemis, maar och, ze lopen nog met een ongeredde ziel en met een openstaande schuld over de wereld. Wat zij missen is een God voor hun hart en een Borg voor hun schuld. Het is zo noodzakelijk, dat het voor hun ziel opgelost wordt, dat zij vrede met God krijgen door het bloed des Lams.